

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Sklenil sem, da Vam tudi jaz pišem nekaj vrstic. Ker mi je »Zvonček« ugaljal, sem ga tudi jaz letos naročil. Kadar imam čas, skladam tudi pesmi. Akoravno je že Božič minil, sem Vam napisal to pesemco:

Božiček.

Po polju prišel je Božiček,
a za njim je letel lepi ptiček,
ki imel je zlata krilčeca
in rdeča ličeca.

Ta ptiček je bil angelček,
ki ga je poslal Bog k nam,
da nam naznani slovesni dan,
da pride k nam Jezušček.

S sabo prinesel je Jezušček
smrečico in pa darove,
ki nesel mu jih je angelček
za pridne sinove.

Prosim Vas, da bi tudi mojo pesemco priobčili v svojem koticu. Ako želite, Vam prihodnjič napišem tudi kakšno pripovedko.

Z odličnim spoštovanjem

Vas pozdravlja

Hugon Florjančič,

dijak II. razr. mešč. šole v Ptuj.

Odgovor:

Ljubi Hugon!

To pesemco si kar stresel od sebe, ali ne? Priobčujem jo brez vsakega popravka, ker mi po ljubki misli ugaja. Pa pošlji še kakšno pripovedko, da bo bolj pisano življenje v mojem koticu.

Cenjeni g. Doropoljski!

Dovolite, cenjeni g. Doropoljski, da se tudi jaz oglašam v Vašem koticu. Naro-

čena sem šele letos prvič, prej ga je naročevala moja starejša sestra.

Najljubša predmeta sta mi zemljepis in zgodovina. V »Zvončku« mi najbolj ugaja povest »Dovški Bržot pripoveduje« in Vaš kotic.

Prosim, sprejmite tudi mene v svoj kotic.

Z odličnim spoštovanjem

Angela Mančekova,

učenka IV. razr. osn. šole v Št. Vidu.

Odgovor:

Ljuba Angela!

Zemljepis in zgodovina sta med najzanimivejšimi predmeti vsake šole. Tvoj Sv. Vid je pri Planini, kjer je sedaj potegnjena naša državna meja. Meja našega naroda pa sega mnogo dalje proti zapadu, in zgodovina nas uči, da že od nekdaj tukaj prebiva naš rod. Zato se mora po zakonih pravice v doglednem času tudi zemljepisna meja zložiti z narodnostno mejo.

Spoštovani gospod Doropoljski!

Ker sem naročnica svojega najljubšega lista »Zvončka« že štiri leta ter sem bila do sedaj še premajhna, da bi Vam pisala, se sedaj prvič oglašam med Vašimi koticarji.

Stara sem 12 let in hodim v II. razr. meščanske šole v Lichtenthurnovem zavodu. V šolo hodim z velikim veseljem, ker vem, da se učim v svojo korist. Učim se lahko, posebno zato, ker nam gospodične učiteljice vedno vse natančno razložijo. Posebno ljuba in draga sta mi tuja jezika, srbohrvaščina in nemščina. Pa tudi druge predmete se učim z veseljem in vnemo.

Imam tudi mlajšo sestrico Zorko, ki hodi v četrti razred osnovne šole in je tudi

z menoj skupaj naročena na »Zvonček« ter ga z veseljem prebira. Posebno ljub ji je tudi Vaš kotichek. Ako mi dovolite, Vam drugi pišem kaj obširnejše. Prosim, ako se Vam zde moje vrstice primerne za priobčenje, jih priobčite v svojem koticčku.

Sprejmite iskrene pozdrave od zveste bralke »Zvončkove«

Vlaste Bergantove,
hčerke nadučitelja v Grosupljem,
Dolenjsko.

Odgovor:

Ljuba Vlasta!

V Tvoje pismo se je vtihotapila pomota, ker praviš, da je srbohrvaščina tuj jezik. Ne! Le vprašaj svojo mamico, ki je doma na Vinici, kakšen jezik govore tamkaj! To je naš jezik — tako lep, pojoč, bogat, kakor ga ne govore drugod. Srbohrvaščina nam ni tuja, to je naša bratska govorica, polna miline in presrčnosti. Pa Zorko pozdravi, sestrico svojo, ki se naj tudi oglasi!

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Tudi jaz sem se spomnil, da Vam pišem kratko pisemce. Dolgo časa sem se že pripravljal, a pišem Vam šele zdaj. V četrti

številki našega lepega »Zvončka« sem čital, kar ste objavili o priliki desetletnice smrti našega rojaka Ivana Cankarja.

Narisal sem Vam dve sliki: Cankarjevo Sv. Trojico in pa pisatelja samega. Sv. Trojico sem narisal zato, ker je bil pisatelj nešteto krat na hribčku Sv. Trojice, ki mu je bila najljubša na svetu. Najvljudneje Vas prosim, da priobčite narisani sliki in pisemce v cenjenem koticčku.

Vrhničani pridno zbiramo za spomenik in kakor slišim, bo že leta 1930. stal na najlepšem mestu trga Vrhnike. Lahko smo ponosni na našega slavnega pisatelja Ivana Cankarja.

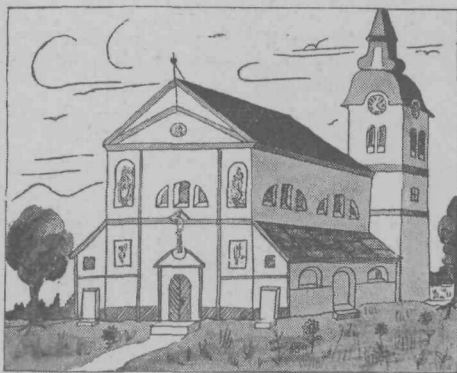
V kratkem se oglasim zopet.

Z odličnim spoštovanjem

Vas pozdravlja

Slavko Kumer,

učenec IV. a razreda na Vrhniki.

Odgovor:

Dragi Slavko!

Lepo je od Tebe, da se tako dostojno in časteče spominjaš velikega vrhniškega rojaka in slavnega našega pisatelja Ivana Cankarja. Rojstni kraj pa se mu bo od dolžil, ker ga je v svojih spisih tako odlično proslavil, s spomenikom, kakor nam napoveduje Tvoje pismo. Prav je tako!

Čestiti gospod Doropoljski!

Z velikim zanimanjem prebiram »Zvonček«, posebno mi ugaja pripovedka »Dovški Bržot pripoveduje«.

Sedaj hodim v II. b razr. drž. realke v Mariboru. Naročnik »Zvončka« sem šele prvo leto. Minula leta sem si izposojal »Zvonček« pri tovarišu, letos sem si ga naročil sam. V šoli me posebno vesele predmeti: francoščina, petje, telovadba itd.

Veseliло bi me tudi, ako bi zapazil v Vašem koticčku to svoje pisemce.

Napisal sem tudi eno pesemco. Prosim, ako Vam je mogoče, da jo stisnete v kotichek!

Pozdravlja Vas in vse naročnike »Zvončka«

Joško Mihelčič,

dijak II. b razr. drž. realke v Mariboru.

Ples bo.

Kaj pa danes naša Mica
ves že dan si gladi lica?
Če se ona kdaj krtači,
prav gotovo nekaj znači.
Pa povej mi, muca mila,
kaj si se tako umila?

»Resnico, Anica, povem ti,
resnico golo, prav zares!
Nocoj imamo veselico,
po veselici velik ples.
Že včeraj so me povabile
tovarišice moje vse,
ples na sosedomi bo strehi,
o, tam prekrasen prostor je.«

Pa povej mi, daj,
kdo tja pride, kaj?

»Mnogo jih bo prav od daleč,
druge bodo spet od blizu.
Tam gospa bo Godrnjavka
in nje suha sestra Lizi,
Miškovička in tri hčere,
ki so bile že v Parizi.
Tam bo Tanka,
tam bo Danka,
pa sevé, da tudi jaz
pojdem tja na kratek čas.
A od moških Brkič Ris,
Repko Mjavkar, Mišek Piš
in pa marsikteri še,
kdo pa naj prešteje vse!
Ples bo trajal do danice —
zato gladim svoje lice.«

Lepo res se društvo zbira,
ali kdo pa naj vam svira?

»Le ne skrbi ti nikar,
muzika je naša stvar.
Takšno bo nocoj veselje,
da te vrže kar s postelje!«

Odgovor:

Ljubi Joško!

Ta imenitni dvogovor med muco Mico
in radovedno Anico sodi ravno v sedanji
čas, ko so si prav tako kakor mačke pa-
metni ljudje brusili peté na najrazličnejših
plesovih in pustnih godovih. Za njimi je
danes juhejsa-juhaj! Morda koga glava
boli? Pa ga naj!

Velecenjeni g. Doropoljski!

Ne zamerite mi, ker sem se šele sedaj
oglasila v Vašem kotičku, zakaj naročena
sem šele 1. leto na Vaš cenjeni list. Obi-
skujem VII. razred osnovne dekliške šole
v Trbovljah. »Zvonček«, ki ga z veseljem
prebiram, dobim vsak mesec od g. učite-
ljice Franje Drnovskove, ki jo imamo vse
jako rade. Najljubši predmeti so mi: ročno
delo, risanje, zemljepis in zgodovina.

Prosim, da natisnete tudi moje pisemce
v svoj kotiček.

Franja Igričnikova.

Odgovor:

Ljuba Franja!

Velike važnosti je za vsako mladenko,
da se priuči ročnemu delu, ki je zanj
praktičnega pomena, more pa v delo svojih
rok polagati tudi svoj umetniški okus. Vse
učiteljice priporočajo, da se naj pri roč-
nem delu uporabljajo narodni okraski, a
prav tako tudi pri risanju. Ker Te zanima
ročno delo, imaš pa tudi z risanjem mnogo
veselja, Ti more oboje dobro služiti, da si
boš svoj domek lepo opremila in ga na-
pravila prikupnega in vabljivega. Naj Ti
bo vedno dobro in prijetno v njem!

KOTIČKOV ZABAVNIK.

Besedna uganka.

Sestavil Fr. Rojec.

Če te veselo iznenadi kdo,
začudiš v prvem hipu se glasno;
v tem vzkliku čuje se le črka ena.
A če dodaš ji drugo črko spred,
dobiš besedico, ki brez pomena
je sama, toda v stavku na predmet,
ki znači ga beseda poleg nje,
in večkrat kaže tudi na vrste
ter na vsebino celega odstavka.
Ko prost si ugibalnega opravka,
besedico podaljšaj s črko spet
od zadaj in duševni ti pogled
v besedi novi vzre neplemenito
napravo, ki v usodno hudih dneh
pustoši zemljo s silo ognjevitov,
a v dobrih dneh razglaša po vaseh
iz mesta z govorico gromovito
dogodkov slavnih radostni spomin.
Ker rad ugiblješ, še nazaj preberi
besedo, ki si zdaj jo našel in
beseda zadnja znova te uveri,
da te razum pri reševanju te
zastavice je vodil v pravi smeri.
Besede štiri si dobil, kaj ne!?
Zdaj pa povej, kako se ti glasé!

Rešitev posetnice v 5. štef.

Polde Lejec = poljedelec; Badovar =
Dobrava.

POPRAVKI TISKOVNIH HIB.

V povesti »Zlat« čitaj v zadnji številki
na strani 114. v 9. vrsti od spodaj gori:
nekoč povedal, namesto: *nekdo* povedal.
Na strani 116. v 10. vrsti od zgoraj doli bi
moralo stati: *Prve* pol ure in ne: *Pred* pol
ure. Na strani 118. je odpadel ob koncu
predzadnje vrste te povesti zaključni na-
rekovaj.